

A tavasz az évszakok legszebbike. Szinte táncot lejt a fiatal házaspár körül. Ők a jobbomon. Fehérbőrű, szalmaszőke mindkettő, a férfi és a nő is.

Könnyű szellő lengedez, miközben apró verejtékcseppek gurulnak le a pirosodó arcokról. Az út

nem enyhén meredek, kapaszkodunk derekasan, derékból előre, fel! A szál-
lásukra kísérem, én az al-
pokaljai, ezt a két síkvi-
déki ismerőst.

Varga Viktor 47

ÁPRILISI SZŐKÉK

Mondhatnám idegennek őket, de mintha mindig is ismertük volna egymást. Ilyenkor szoktunk kutatni elvarratlan közös emlékszálak után, míg nem rájövünk, hogy csak megtréfálnak a valakiéhez hasonló vonások.

Mindketten olyan közvetlenek, mondhatnám fesztelenek. Nem lazák, semmiképpen sem egy felelőtlen életmód álcája a nyugalomuk. Játszanak, folyton játszanak, csak úgy labdáznak a szavakkal. Talán nem messze innen, egy tornacsarnokban női kézilabdázók adogatnak így egymásnak. Valaki át-
íveli a labdát, a másik átveszi, felugrik, lő, elesik, és aki a passzt adta, hoz-
zásiet, hogy felsegítse. A játék megy tovább. Mi is haladunk felfelé, immáron észrevétlenül, akár a felhő kúszik fel a hegy gerincén. És a hegy lúdbőrözik alatta.

Egyszer csak teszek róla, hogy felmerüljön a kérdés: Honnan az ismeretség? A nő ízesen felnevet. Látom magam előtt hétévnyi távolban, ahogy egy nagy húsos, piros almába harap. A fogai, akár formás, gömbölyded kis kavicsok. A férfi meg lesi, amolyan süldő módjára, meresztli rá, erőlteti a nap-sugarakkal birokra kelt égyszínkék szemeit... A feleség a lenyelt kacaj után a férfi állítólagos izmos vádliját magasztalja, sugallva, hogy abba szeretett bele, és éreztetve, hogy mindez csak finom irónia részéről. A férje fel sem veszi, inkább kicsit megmosolyogja. Ugyan, mit számít ez...

A házaspár egymásba kapaszkodva, csendben ballag tovább. A virágok érdeklődve fordulnak a jövevények felé, a madarak füttyel dicsérik a kikeletet. Én meg csak most leszek figyelmes a gyerekekre, akik az úton végig velünk jöttek, kacskaringózva szüleik árnyékában. A kislány valamivel előre szalad, és guggolva letép egy fakó sárga kankalint az útszélről. Visszanéz, de nem ránk. Elnéz felettünk. És én pontosan tudom, mi van ott, a hátunk mögött: egy gyönyörű, lélekemelő panoráma, amely az alattunk elterülő, hívogató városra nyílik.

Egy pillanat csak, és mindjárt mi is megfordulunk. Habár ők nem tudják, az én új panorámám számukra most láthatatlan, ennek ellenére bizonyosan felér a kislány csodálatával.